

Το δε διαρκώς γκρινιάζουμε έναντιον της υπερφανείας των άλλων, εινε αρκετή απόδειξις του δε εψμασε και μεϊς βαρφανοι Ντέ λκ Ροσφουκώ

Το συμφέρον, άλλους μὲν σκοιζιει, άλλους δὲ φωτιζει. Ντέ λκ Ροσφουκώ

Φαίνεται πὼς ἡ ἀνθρωπίνη εὐτυχία μόλις ἀνέβη σ' ἕνα δοι- μένο ὕψος, τραβάει τὸν κερανό. Ο. Φεγιέ

Οἱ ἐπιθυμίαι, εινε δ πλούτος τοῦ φτωχοῦ και ἡ καταστροφὴ τοῦ πλουσιου Ἀλφ. Κάπρ

Ἡ ἀσπρὸς τριχὲς εινε ἀφρὸς ποῦ σκεπάζει τὸ πέλαγος μετὰ τὴν τρικυμία.

Πρὶν μευψιμοιρηόης διότι δὲν ἐξεπληρώθησαν ὅλες σου οἱ ἐλπίδες, συλλογίσου πὼς εἶπε και οἱ φόβοι σου ὅλοι ἔχουν ἐκ- πληρωθεῖ... Κοῦκερτ

Τὸ χρυσάφι δοκιμίζεται με τὴ φωτιά, ἡ γυναίκα με τὸ χρυ- σάφι, και ὁ ἀντρας με τὴν γυναίκα. Παροιμία Γερμανική

Οἱ φιλάργυροι πλουτιζουν ὑποκρινόμενοι τοὺς φτωχοὺς. Οἱ ἀστωὶ φτωχαίνουν ὑποκρινόμενοι τοὺς πλουσιούς.

Γολλὲς φορὲς τυχαίνει νὰ κἀνν ἀνοποιὲς ὁ ἐξυπνος. Ποιὲ ὁμως ἐκεῖνος ποῦ ἔχει κριση. Ντέ λκ Ροσφουκώ

Ἐκεῖνος ποῦ ἀγαπᾷ δσους τὸν κολακεῖουν, ἀκολουθεῖ χω- ρις νὰ τὸ καταλαβαῖν τὸ ρητὸν τοῦ Ἐθαγγελίου : «Ἀγαπᾷτε τοὺς ἐχθροὺς ὑμῶν»... Συλλέκτης

Στουαρτ γιὰ τὸν Τζιμ Καστέρ; και τὴ δίκη. Τώρα ὁμως ἔπρεπε νὰ τὰ πῆ ὅλα. Γιατὶ ὁ Μπλέκ ἔμενε σὸ ἴδιο ξενοδοχεῖο ποῦ μένανε κ' αὐτοί, και ποὺ πιθανόν νὰ τοῦ τᾶλεγε αὐτός, και θάτανε δυ- σάρεστη τότε ἡ θέσις τῆς Μόνικας. Καὶ τοῦ τὰ εἶπε, τοῦ τὰ εἶπε ὅλα, ἀπ' ἀρχῆς μέχρι τέλους, χωρὶς νὰ παραλείψῃ τίποτι.

Αὐτὸς τὴν ἀκουσε χωρὶς νὰ δεῖξῃ κανένα σημεῖον ἐκπλήξεως κ' ὅταν ἐτελειώσε, τῆς εἶπε ἡσυχά - ἡσυχά :

— Τὴ ξέρω αὐτὰ ὅλα, ἀγαπητῆ μου, τὰ ξέρω ἀπὸ τὸν καιρὸ ποῦρθες ὅς δακτυλογράφος σὸ γραφεῖο μου, σὸ Σιγάο. Εἶχα δὴ και φωτογραφία σου στὶς ἐφημερίδες και σὲ γνώρισα ἀμέσως. Δὲ θέλησα νὰ σὸ πῶ. Καταλάβαινα ὅμως πὼς ποὺ σὸν στενοχωροῦ- σανε. Κατάλαβα ἀκόμα ὅτι γι' αὐτὸ δὲν ἤθελες στὴν ἀρχὴ νὰ με πάρῃς... Σ' ἔφερα μάλιστα ἐδῶ..

— Γιατὶ ; τοῦκανε ξαφνιασμένη ἡ Μόνικα.
— Ναί, σφραγα ἐδῶ γιὰ νὰ σὲ ἴδῃ ὁ Μπλέκ.
— Ὁ Μπλέκ ;
— Ναί, βέβαια, ὁ Μπλέκ. Ἄκουσε δὴ νὰ καταλάβῃς :

«Ὅταν ἀρνήθηκες νὰ με πάρῃς ἔγραψα σὸ Λαβέρν γιὰ νὰ μᾶθος μήπως εἶχε ἀνακαλυφθεῖ τίποτε σχετικὸ με τὴν ὑπόθεσί σου. Ἡξερα πὼς θάταν ἐνήμερος αὐτός, ἀν εἶχε ἀνακαλυφθεῖ τίποτι. Ἄλλὰ μοῦ σταίλανε τὸ γράμμα μου πίσω. Ὁ Λαβέρν πέθανε πέρι. Ἐγραψα τότε στὸν Μπλέκ, κ' αὐτὸς μοῦ ἀπῆντησε ὅτι εἶχε μάθει σπουδαία πράγματα και ὅτι ἤθελε νὰ σὲ δῇ και νὰ σοῦ μιλήσῃ προ- σωπικῶς. Ἐχεῖ νὰ σοῦ πῆ κάτι καλὸ και ποὺν παράξενο. Νὰ τι συμβαίνει : Ὁ Λαβέρν, τὴν ὥρα ποῦ ψυχομαχοῦσε, ἐμπιστεύθηκε ἕνα μυστικὸ του στὸν Μπλέκ. Τοῦ εἶπε ποῦς εἶχε σκοτώσει τὸν Τζιμ Καστέρ. Ποῦς νομίζεις ὅτι τὸν εἶχε σκοτώσει ;

Ὁ Λαβέρν, ὁ Λαβέρν ὁ ἴδιος, ποῦ καθότανε τότε μαζί σας σὸ ἴδιο ξενοδοχεῖο.

Εἶχε βγει ἐξω—γύρισε τὴν ὥρα ἐκεῖνη ἀπὸ τὸ κνηγι—και εἶδε τὸν Τζιμ νὰ σὲ χτυπάει σὸ δάσος. Ἀγανακτισμένος με τὴν κτη- νωδία τοῦ Καστέρ, ὁ Λαβέρν προσβολήσε και τὸν ἐσκότωσε. Ἄν ἐνδιαφερότανε προσωπικῶς γιὰ σένα ἢ τὸ ἔκανε μόνο ἀπὸ τὴν ἀ- γανάκτησι ποῦ αἰσθάνθηκε ὅταν εἶδε ἕναν ἄνδρα νὰ χτυπάει μὴ ἀνυπεράσπιστη γυναίκα δὲν ξέρω. Οὔτε θὰ μπορέση κανεὶς ποτὲ νὰ μᾶς πληροφορήσῃ, γιατί ὁ Λαβέρν εἶχε πεθάνει. Και τώρα, κα- ταλαβαίνεις, γιατί ἀγωνίστηκε ἔτσι γιὰ σὲ ἀφώσῃς...

Μετωφ. Γ. Σταθ.

Ὁ ἀφανισμὸς τῶν μελισσῶν

Ὁ «δείκτης με τὴν ἀσπρὴ μίτη» ἢ «ὀδηγὸς τοῦ μέλιτος» εινε ἕνα πουλί, ποῦ ζῆ στὴ Νότιο Ἀφρικῆ. Ἀγαπᾷ ἐξαιρετικᾶ τὸ μέλι, μα ἐπειδὴ μονάχο του δὲ μπορεῖ νὰ τὸ ἀποχτήσῃ, γι' αὐτὸ συμμαχεῖ με τοὺς ἀνθρώπους.

Ὅταν τὰ πουλιὰ αὐτὰν ἀκαλύψουν μελισσοὶ σὲ καμμιά κου- φάλατρου σὲ πλοσιότερο χωριό και ἀρχί'ουνν ἀφήνουν ἡχη- ρὲς χαρακτρισιτικὲς κραγιές, με τῆς ὁποῖες προκαλοῦν τὴν προσοχὴ τῶν κατοικῶν και ἀρχίζει ἡ ἐκστρατεία. Τὰ πουλιὰ πετῶντας μαρὸς ὀδηγοῦν τοὺς χωρικοὺς. Ὅταν μάλιστα ἀντι- πληθῶν πὼς οἱ χωριότες ἀργοποροῦν, γυρίζουν πίσω κραυ- γάζοντας πῆδο σιριγγλικά. Ὅταν φτάσουν τέλος σὲ μελισσοί, ἀφήνουν τοὺς χωριότες νὰ τὰ βγάλουν μονάχοι τοὺς πέρα με τῆς μελισσοῦ κ' αὐτὰ περιμένουν σὲ κάποιο δέντρο και ἐκεῖ κόν- τὰ. Ἀφοῦ τραγηθεῖ ἡ κυψέλη και φθῶνουν οἱ χωριότες, τὰ που- λιὰ εἴχονται τότε με ὄρεξη στὶς δυὸ-τριεῖς κερθῆρες—τῆς χειρῶ- τερες πάντοτε—ποῦ τοὺς ἀφήνουν γιὰ ἀμοιβὴ οἱ χωρικοί.

Τὰ μοσχάρια τῆς Μπρού

Ἔτσι ἀποκαλοῦσαν ἄλλοτε τοὺς κατοίκους τῆς πόλεως Μπρού. Ἀφορμὴ σ' αὐτὸ ἔδωκε τὸ ἀκόλουθο ἐπεισόδιο : Τρεῖς ἀπένταροι νέη ἔφτασαν μιὰ μέρα στὴ Μπρού και δίδεσκον διει εινε ἠθοποιοί. Πῆραν λοιπὸν τὴν ἀδεια ἀπὸ τῆς ἀρχῆς τοῦ τό- που γιὰ νὰ δώσουν κάποια παρατοση και τοιχοκόλλησαν τὴν ἀκόλουθη ἀγγελία : «Οἱ κωμικοὶ τοῦ βασιλέως θὰ παρασθῶουν ἀποφε ἡ τῆς φωνῆ τῶν ἀπένταρων παιδιῶν», ἔργο ποῦ ποτὲ δὲν παίχτηκε ὡς τώρα και ὅτι κανεὶς τὸ εἶδε.

Ὡς θέατρο τοὺς παραχώρησαν κάποια οἰαποθήκη τῆς πό- λεως. Τὴν ὥρα τῆς παρατοσεως ὁ ἕνας ἀπ' αὐτοὺς εἶχε πάσει τὴν πόρτα τῆς ἀποθήκης και ἔπαινε τρία σόλδια ἀπὸ καθῆνα τῶν εἰσερχομένων, ἐνῶ οἱ ἄλλοι μῆσα γραντζουζιζαν διάφορα βιολιά. Ἀφοῦ μάζεψαν ἀρκετὸ κόσμο—οχεδὸν ὄλους τοὺς κα- τοίκους—κλειδώσαν τὴν πόρτα και προφασιζόμενοι διει ετοιμ- ζονταί ὀπισθεν τῆς ἀβλαίας, τὸ ἔσκασαν ἀπὸ τὴν πίσω πόρτα, παίρνοντας μαζί τοὺς και τὸ κλειδί τῆς ἀποθήκης. Σὲν ζευδ- κροντα μιὰ λεύγα, συναντήθηκαν με κάποιον ποῦ πῆγαινε σὲ τὸ χωριό. Τοῦ ἔδωκαν τότε τὰ κλειδιὰ και τοῦ εἶπαν διει εινε τὰ κλειδιὰ κάποιας οἰαποθήκης ποῦ ἀπὸ ἀπροσεξία εἶχαν κλειδῶ- σει μῆσα κάποια μοσχάρια. Ἐκεῖνος ἀνύποπτος πῆρε τὰ κλει- διὰ, μα ὡν ἔφτασε σὲ πῶλι, ἀνοιξε τὴ οἰαποθήκη, εἶδε ὅλα τὰ ἀνθρωπομοσχαρια τοῦ χωριοῦ κλειδωμένα ἐκεῖ μῆσα και ἔσκασε στὰ γέλια.

Ἀπὸ τότε οἱ φτωχοὶ κάτοικοι πῆραν τὸ παρατσούκλι : «Μο- σχάρια τῆς Μπρού».

Ἡ ἐπιτραπέζιος πολυτέλεια

Κατὰ τὸν μεσαιῶνα τὰ ἐπιτραπέζια οκεῖν ἴσοα τὰ Βυζαν- τινὰ ὄσο κ' ἡ Γαλιτικὰ ἦσαν χρυσὴ ἡ δομῆνια. Ὁ ιστορικὸς Ποσειδώνιος ἀναφέρει διει πρὶνὰπὸ τὴν εἰσβολὴ τῶν Νορμανδῶν οἱ Γαλιταὶ χραιομοποιοῦσαν χρυσὴ και δομῆνια πῆτα και πο- τῆγια, τὰ ὁποῖα ὁμως ἀργότερα ἔδωκαν σιουὺς Νορμανδῶς τῆς λυτῆρα πολέμου. Ἐπίσης ὡς κῦπελλα χραι μοποιοῦσαν κῆρα τὰ ἀγγλων ταῦρων σκαλιόμενα και σκολιόμενα με χρυσάφι και ὄσπμι. Ὁ καθένας γέμιζε ἀπὸ τὸν πῆλινο ἢ χρυσὸ ἀμφορέα τὸ κῆρας του κ' ἔπινε. Κατὰ τὸν XV αἰῶνα οἱ πλοσιοὶ εἶχαν κα- τακευδῶσι στὰ σπῖτια τοὺς ιεγνητὰ ἀναβρυτήρια, ἀπὸ τὰ ὁποῖα ἀναπῆδουσε κ' αἰσι γιὰ τὰ συμπόσια τοὺς ἢ ῥοδόνερο γιὰ νὰ μοχοβολᾷ ἡ ἀτύσοφαρη. Μάλιστα ἕνας τεχνίτης Γάλλος ποῦ ἔ- τρεχε—κατὰ τὴν περιγραση—κρασί, ὑδρόμελι, ρακὶ ἀπὸ ῥῶζι και γάλα φορδάας, ποῦ ἐξαιρετικᾶ ἀγαποῦσαν σι-ὲ μέρη ἐκεῖνα. Τὸ δέντρο κοῦφο ἀπὸ μῆσα εἶχε ἕνα ὠληπῆν ποῦ ἔφτανε ὡς τὸ κῆρας τοῦ ἀγγέλου. Ὅταν ὁ Χάνης ἤθελε νὰ πιῇ, κάποιος ἀν- τλικὸς κρομμμένος μῆσα σὲ δέντρο φώναζε τῆς φωνῆς του ἔ- μοιαζε σὲ νὰ βγαῖνῃ ἀπὸ τὸ κῆρας. Τότε ἀμέσως ἀρχιζε νὰ τρέψῃ κ' ἀπὸ τὰ τέσσερα στόματα τῶν λιονταριῶν κρασί, ὑδρό- μελι, ρακὶ και γάλα...